

[Poul Møller.]

skatter, den ordinære statsskat og den fælleskommunale udligningsskat, i virkeligheden afløst af tre, nemlig den såkaldte proportionale statsskat, den progressive statsskat og den kommunale tillægsindkomstskat. Dette vil næppe virke forenkende og gøre det lettere for borgeren at finde ud af, hvad han skal betale i skat.

Man har anført, at skattereformen vil gøre det lettere for borgerne at udregne deres skattetilsvær, når de har afsluttet deres selvangivelse. Jeg tror det ikke, og jeg skal nævne nogle eksempler derpå.

I øjeblikket har vi den enkle, og jeg har vel lov at sige fortrinlige regel, at alle betalte skatter kan fradrages ved indkomstopgørelsen. Det er ligetil, det kan enhver finde ud af, og det finder enhver ud af; det er ikke det, der volder hovedbrud ved selvangivelsen. I stedet for foreslår finansministeren nu, at kun den kommunale skat kan fradrages. I sig selv kræver denne nye regel større indsigt i skattelovgivningens end den bestående fradragsregel; men denne viden er ikke engang tilstrækkelig. Man skal derudover vide, at ved beregningen af den kommunale tillægsskat må end ikke kommuneskatten fradrages. Altså, man skal kende reglen om, at det kun er kommuneskatten, der må fradrages, og vil man beregne sin kommunale tillægsskat, må man vide, at her må man ikke fradrage sin kommuneskat. Det er betydelig mere kompliceret end den nuværende klare og enkle regel, at alle skatter må fradrages. På dette punkt i alt fald kræver forslaget større viden; her er finansministerens forenkling udtryk for en forværring, der forholder sig til forenkling som rod til ro.

På samme måde med de nye personlige fradrag, som finansministeren foreslår. Disse personlige fradrag er forskellige for statskatten og den kommunale beskatning, og ved udregningen af skatten må man være opmærksom på, at de personlige fradrag ikke finder sted ved beregningen af den progressive tillægsskat til staten. Også her synes det, at finansministeren har inddraget nogle parceller med ukrudt og krat i skattelovgivningens almindelige jungle. Klaring skaber det i alt fald ikke.

Ser man på den amfibieskat, finansministeren har foreslået, og som kaldes kom-

munal tillægsskat, er det ikke engang teoretisk nogen givet at vide, hvad han skal betale i kommunal tillægsskat, hvis størrelse ikke blot afhænger af økonomien i den kommune, den enkelte bor i og kender, men af samtlige kommuners økonomi. Der vil løbe meget vand i stranden, før det lykkes finansministeren at overbevise ret mange om det geniale i denne nydannelse.

Dens primære virkning vil blive mindre agtpågivenhed overfor kommunale udgifter. Den vil vanskeliggøre det for kommunerne at føre en selvstændig skattepolitik, og dens konjunkturudjævnende formål vil være illusorisk, da det med de erfaringer, vi har, må påregnes, at tilskudsfondens midler vil blive anvendt i den almindelige statshusholdning og derfor ikke være tilstede, den dag der bliver brug for dem. Når staten til sin tid skal udrede de midler, som den i mellemtiden har lånt af tilskudsfonden, kan det kun ske ved øget beskatning eller optagelse af lån, således at den konjunkturudjævnende funktion bliver nytteløs.

Denne kommunale tillægsskat med dens tilskudsfond bærer derfor ikke på nogen måde præg af at være tænkt som en forenkling i forhold til det bestående system. Man har nærmest indtryk af, at finansministeren har indført dette nye omsvøbsdepartement, ikke for at hidføre forenkling, men simpelthen fordi han har set sig gal i hovedet på den kendsgerning, at der endnu 20 år efter, at socialreformens mellemkommunale refusionsforbund trådte ud i livet, fortsat er kommuner, der holder en lavere skatteprocent end andre. Det må ikke kunne betale sig at bo i kommuner med lav skatteprocent, i hvert fald ikke, hvis ens skattepligtige indkomst ligger hinsides det jerntæppe, som finansministeren ved denne skattereform ruller ned mellem befolkningsgrupperne. Derfor har vi fået dette amfibium af en tillægsskat og tilskudsfond. Derfor får vi præsenteret en skat, som ingen moders sjæl kan beregne, når han indsender sin selvangivelse.

Jeg har egentlig aldrig forstået, hvad vi skal med det kommunale selvstyre, hvis vi på forhånd skal afskære en betydelig del af de kommunale skatteborgere fra at få glæde af dette selvstyre. Det er iøvrigt ikke rimeligt at opstille en ordning, der betragter skatten som den eneste faktor, og på grund-